

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „**KOROŠKI SLOVENEK**“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**List za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Naša država.

Evropa bide boj za novo državno obliko. Liberalna država, katere načelo je bila svoboda poedincev in njihovih združenj, se je razbila v trenutku, ko so strankarsko, politična združenja dobila nad njo premoč in jo ponižala v dekle svojih strankarskih ciljev. S tem je bila usoda liberalne države zapečatená, nezadovoljnost med narodi se je začela širiti, ljudstva si iščejo v več ali manj ostrih bojih novo državno obliko.

Kam vodijo nova pota? Sovjeti so proglasili državo za absolutnega gospodarja, trgovca, tovarnarja in bankirja, pa njihova država poka danes v svojih fundamentih in grozi, da v razvalinah pokoplje ves sovjetski režim. Mussolini je ustvaril fašistično državo in ji poveril pravico nadzorstva nad javnim in zasebnim življenjem državljanov. Isto pot je krenil Hitlerjev narodni socializem, ki ustvarja danes državo ene stranke in enega — nejasnega in v bistvu nedoslednega — svetovnega nazora. Nasilje in ozkosrčnost, pa tudi značaj novih voditeljev nikakor ne jamčijo za solidnost te nove državne oblike, marveč kvečjemu ustvarjajo podvojeno previdnost pred sličnimi poizkusi pri drugih narodih.

Tretja pot vodi v krščansko obliko države, katere temelji in katere politika bi bili zgrajeni na krščanskih načelih ljubezni in pravice. Ideal krščanske države je ideal srednje poti med ekstremom svobodnjaške liberalne države in ekstremom diktatorske in absolutistične sovjetske ali fašistične države. Za tem idealom krščanske države hoče stremeti naša Avstrija. Voditelji se sklicujejo na tisočletno avstrijsko zgodovino, na nacionalno in versko skoroda enotno ljudstvo, in na dosedanje razumevanje Avstrije za težnje narodnih manjšin. Odločeni so, da popravijo tudi vso škodo, ki so jo prizadeli avstrijski državi in avstrijskemu ljudstvu liberalni in socialistični vplivi zadnjih desetletij.

Prvo, kar znači krščansko državo, je krščansko ljudstvo, je izgovoril neki katoliški učenjak. Res je, da zavzema versko življenje v naši državi vedno živahnejše in času bolj odgovarjajoče oblike. Res je pa tudi, da so večdesetletna liberalna vzgoja v šolah, vplivi ozkosrčne dosedanje nacionalne smeri gotovih krogov ter brezboštvo socialističnih vrst zapustili globoke in skeleče rane, ki se bodo dale zaceliti samo z vztrajnim in strogo doslednim delom v krščanskem duhu. Ne bo zadostovalo, če se bo to najvažnejše delo verskega preroda avstrijskega ljudstva prepuščalo zgolj cerkvenim krogom kot dosedaj. Ne samo, da bo potrebna vnaprej krščanska preusmeritev vodilnih in v državi njim prodrejenih krogov v deželah, treba bo tudi sodelovanje teh državnih krogov s Cerkvijo in v njenem smislu delujočih organizacij prosvetnega značaja. Kajti krščanska država ne sme nikakor biti zadovoljna, da bi državni organi cerkveno delo več ali manj dobrohotno opazovali, a ga ne podpirali. Še najmanj pa sme biti zadovoljna s tem naša vlada, ki ji vstaja v narodnem socializmu naravnost brutalen nasprotnik.

Vprašanje preusmeritve avstrijskega ljudstva v odločno krščanskem smislu je vprašanje samostojnosti Avstrije in odločitve njene boja proti nasilnim hitlerjancem v rajhu. Ne smemo prezreti, da je hitlerjanstvo pokret in svetovno naziranje — četudi pomankljivo in nedostatno — in da ga zamore premagati in odvrgniti le boljše krščansko naziranje. Vlada si je gotova v tem, da se z odredbami in ukrepi pokreta ne ubija, marveč edino z duševno

globje fundiranim protipokretom v krščanskem smislu. Velikansko delo pa še čaka našo vlado, da bo fašistično nevarnost za vslej odvrnila. Treba bo bistvenih reform vsega javnega življenja — prosvetnega, kulturnega, gospodarskega in političnega —, ki danes iz svojih zastarelih form usiljuje tudi zastarelega, uničujočega duha. V te reforme bo nedvomno spadala končno tudi ukinitve vseh navidezno nacionalnih, v protiaustrijskem in protikrščanskem duhu delujočih organizacij. Vsako polovičarstvo pomeni ojačenje rajhovskega fašizma in končno podreditev Avstrije hitlerjanskemu režimu.

Ravno zato pa bo morala vlada prej ali slej, neglede na zunanje politične razmere, priti tudi do rešitve manjšinskega vprašanja. Sedanji položaj slovenske manjšine na Koroškem označuje najbolj neovirano delo temnih sil zlo-

glasne nemške organizacije, ki pozablja, da vrši s svojim razdiralnim in hujskajočim delom svoji državi in vladi le slabo uslugo in da zna ta nekoč izjaviti svoj desinteres na vzdrževanju organizacije, ki hoče posredno podpirati nemški fašizem. Kolika je sedanja neoviranost njenega delovanja, najboljšo kaže prepoved pevske prireditve pri Galiciji po varnostnem nadzorniku, ker gre prepoved nedvomno na račun celovške organizacije.

Gledamo veliko dosedanje delo naše vlade in verujemo, da ga bo dovršila v celoti. Zato ostajamo še znanprej kljub vsem naporom temnih elementov, ki bi nas z nasiljem in zlobo radi pritirali v nelojalnost, odločno na njeni strani in jo bomo podpirali vsepovsod. Tako mislimo, da bomo tudi najbolj služili svojemu slovenskemu narodu.

PREPOVED.

V nedeljo, dne 20. avgusta je bila napovedana velika pevska prireditev naših zborov iz Galicije, Žitare vasi, Št. Lipša, Št. Petra na Vašnjah, Škocjana, Št. Vida in Radiš v gostilni pri Mostniku ob Galiciji. Spored je obsegal same slovenske koroške narodne pesmi, čisti dobiček je bil namenjen revežem medgorske in gališke občine. Prireditev, ki jo je organizirala na prošnjo tamošnjega slovenskega prebivalstva Slovenska krščansko-socialna zveza, je celovško okrajno glavarstvo po nalogu varnostnega nadzornika polkovnika Barnerja prepovedala. To je prva prepoved kulturne prireditve slovenske manjšine na Koroškem in zato vredna, da posveti njeni predigri in njeni vsebini naš manjšinski tednik polno pozornost.

Predigra je zanimiva in poučna. Pred dobrima 2 tednoma je izšla v celovških nacionalnih listih iz gotove organizacije dostavljena notica, da namerava neko ljubljansko pevsko društvo prirediti pri Mostniku pevski koncert. Notici je bila pridana pripomba, da je taka prireditev izzivanje domovinizvestega ljudstva. Ne glede na to, da je na to prosvetna centrala objavila nastop domačih, sosednjih zborov in tako postavila notico nemških listov na laž, je sledil od taistih nacionalno nestrpnih krogov naše dežele pritisk na gostilničarja, naj svoje dvorane ne da razpolago. Pri tem se

je šlo tako daleč, da so mu v odškodnino ponudili prireditev domovinskega praznika dne 15. septembra. Gostilničar, ki je bil naši prireditvi seve naklonjen, dane besede ni hotel prelomiti niti na ponovni pritisk celovških krogov. Nato se je pri varnostnem nadzorniku zglasila neka deputacija, ki je zagrozila z nasiljem, nakar je nadzornik odredil prepoved.

Prepoved navaja sledeče razloge: Kraj, kjer bi se naj prireditev vršila, je igral posebno vlogo v obrambnih bojih proti Jugoslaviji in bi zato taista pri domovinizvestem nemškem ljudstvu vzbudila veliko razburjenje in nevoljo, tako da bi bili javna varnost, mir in red ogroženi. Dejansko so različni krogi iz prebivalstva proti prireditvi protestirali in izjavili, da jo bodo motili. V interesu javnega reda in miru je zato dolžnost varnostne oblasti, da prireditev prepove.

Proti tej prepovedi je zveza seve vložila priziv, v katerem odločno zavrača navedne razloge. V interesu zasiguranja manjšinskih pravic sta storila tudi naša poslanca potrebne korake.

To je predigra in vsebina prve prepovedi kulturne prireditve slovenske manjšine na Koroškem! Podajamo jo javnosti brez druge pripombe.

Evropa se vznemirja.

Spor med našo državo in Nemčijo se je poostiril do skrajnosti. Celo krogi, ki so do danes obžalovali spor med obema državama in se zavzemali za čimprejšnjo spravo, uvidevajo, da je sporazum pod sedanjimi okoliščinami nemogoč. V svojem zadnjem radio-govoru je znani nar. socialist Habicht pozival avstrijsko prebivalstvo, naj se s silo upre Dollfussovemu režimu in izvede priključitev Avstrije k Nemčiji. Ostalim velesilam pa je zagrozil, da si Nemčija ne bo dala od nikogar več diktirati.

Avstrijski ministrski svet je v zvezi z obrambno akcijo proti hitlerjanstvu sprejel celo vrsto važnih ukrepov, med drugimi odredbo, da izgubi avstrijsko državljanstvo, kdor v inozemstvu na kakršenkoli način podpira Avstriji sovražne akcije ali pa

odpotuje v inozemstvo brez predpisanega dovoljenja. Obenem se mora zapleniti zaradi istih vzrokov tudi premoženje osebe, ki je izgubila državljanstvo. — Vlada namerava nadalje odpoklicati svojega berlinskega poslanika Tauschitz ter tako prekiniti vse vezi z Nemčijo. — Vladna „Reichspost“ je hkrati izdala posebno izdajo, ki vsebuje hitlerjanske listine in spise o zaroti proti Avstriji. Listine dokazujejo, da so bili avstrijski narodni-socialisti v neposrednih stikih z vrhovnim strankinim vodstvom v Berlinu in da so imeli na Dunaju osnovano tajno društvo pod imenom „Društvo za kulturno sodelovanje v vzhodni in južni Evropi“, katerega delovanje je bilo izrazito prevratnega značaja. — Vlada je zaplenila vnovič pri bivših članih nar. soc. stranke tudi večje množine orožja.

Skrajna napetost med obema državama je vzbudila v Angliji in Franciji izredno vznemirjenje. Tako poziva neki francoski list

vlado: Nočemo prilivati olja v ogenj. Toda danes postaja očitno, da je samostojnost Avstrije bistven pogoj za evropski red. Velesile, ki jim je kaj do tega reda, morajo podpreti Dollfussovo vlado pri njenem pogumnem boju. Če pride avstrijsko-nemška zadeva pred Društvo narodov v Ženevi in če je Evropa ohranila le mrvico pravicoljubnosti, je obsodba Nemčije neizbežna. Vsa mednarodna javnost je danes proti Nemčiji in vse kaže, da je odločena za nastop proti njej.

Boj naše vlade za samostojnost Avstrije dosega torej višek in upati je, da bo Nemčija pod ogromnim zunanjepolitičnim pritiskom in v očigled odločnosti kanclerja Dollfusa končno popustila. To bi bilo ne samo železi v obojestranskem interesu obeh držav, marveč tudi v interesu ohranitve miru v srednji Evropi.

„Mi ustvarjamo novo dobo“, pravijo nemški nar. socialisti. „V tej novi dobi ne bo več delodajalcev, ne delavcev in ne več podjetnikov in nameščencev, marveč samo ljudje dela. Ljudi bomo lepo organizirali v stanovske zveze, tako v zveze kemičarjev, zdravnikov, pravnikov, ključavničarjev, mizarjev, krojačev i. t. d. Te stanove hočemo duhovno obnoviti in jim dajati duha skupnosti. — Lepi in visokoleteči načrti, pri katerih izvedbi pa bo ozkosrčni narodni socializem nedvomno odpovedal, ker je taista pridržana le pokretu z najglobljim duhom krščanske ljubezni.

Slavnostni dnevi v Čehoslovaški. Sredi avgusta so se začele v Nitri na Slovaškem velike svečanosti o priliki 1100 letnice, kar so pod knezom Pribino posvetili prvo krščansko cerkev na Slovaškem. Pri tej priliki je prišlo do veličastnih manifestacij za češkoslovaško edinstvo in proti vsem poizkusom spremembe mirovni pogodbe. Slavnost je obhajala vsa čehoslovaška republika s prezidentom na čelu. V slavnostnem govoru predstavnika Slovakov v čehoslovaški vladi ministra Hodže so bile tudi besede: „Upoštevajmo in spoštujmo vse dobrine in dobrote, ki jih ima vsak slovanski narod, le tako se bodo notranji nesporazumi med Slovani zamogli premagati!“

„Mi smo katoliški narod, ki ljubi mir in pravico“, je izjavil sedanji gospodar Irske, ki je moral v zadnjih mesecih odbijati najostrejše napade irskih fašistov. Nameravano fašistično manifestacijo je de Valera prepovedal, da zagotovi državni red in mir. „Mi smo otroci svoje zemlje in če bo irski narod hotel spremeniti sedanjo obliko vladavine in ustave, se bo to

zgodilo z miroljubnimi sredstvi,“ se glasi druga izjava irskega voditelja. On je gospodar položaja, nad Irsko je proglašeno obsedno stanje. Fašizem je na umiku, ker je irski narod politično preveč zrel in izšolan, da bi težkemu gospodarskemu položaju iskal rešitve v fašizmu. Boj za absolutno neodvisnost Irske od Anglije se kljub velikanskim žrtvam nadaljuje.

Nemirna Azija. V Aziji noče priti do miru, zopet so na vidiku boji med Kitajci in Japonci. Listi poročajo, da Japonci vnovič prodirajo v notranjo Mongolijo, kar pomeni novo in očitno kršenje pravic, ki jih je Japonska zagotovila Kitajski pred dvem mesecema. Japonska se mrzlično oborožuje kljub vsem razorožitvenim konferencam in dogovorom. Izgleda, da japonski imperializem ne pride prej do miru, dokler ne zažge vojnega požara na daljnem vzhodu in ponovi svetovno vojno na azijskih tleh.

Socialno vprašanje.

Skoro vse, kar danes pišejo in govorijo o družabnem vprašanju, vzbuja domnevo, kakor da se da to vprašanje naenkrat, takorekoč z eno samo odločno potezo končno veljavno rešiti. Izvesti je treba, tak menijo, le nekatere odločne reforme, pa bodo odpadle težave in za trajno bo zavladal družabni red, ki bo vsem pravičen. Tako nekako si velika večina ljudi predstavlja rešitev modernega socialnega vprašanja ter s tega svojega stališča povsem upravičeno zameri vsem tistim, ki nočejo ukreniti, kar bi bilo treba storiti, čeprav imajo, ali se vsaj zdi, da imajo potrebno moč in priliko za to.

To naziranje je po sebi razumljivo in naravno. Zato ljudem tudi ni šteti v zlo, če se ga oklepajo ter vdajajo sladkim upom v boljše čase, ko se jim ne bo več treba boriti za resnico in pravico, ker bošta sami po sebi vladali v vsem družabnem življenju.

In vendar tiči ravno v tem naziranju težka, reči smemo usodna zmeta. Dejstvo je namreč, da takega družabnega reda, ki bi bil brez napore vseh ljudi, stanov in slojev vsem enako pravičen, nikjer in ga tudi ne more biti. To velja za vse čase in kraje, prav posebno pa je tako v naši moderni dobi.

Današnje moderno sožitje ljudi je vse preveč zamotano in zapleteno, da bi se dalo kar tako brez posebnega napora, brez medsebojnega prepričevanja in boja prav urediti. Smo pač ljudje kar vsi po vrsti le preveč omejeni, da bi mogli vselej jasno in nedvomno spoznati, kaj je zares pravično in kaj krivično. Pomislimo samo, kako težko je potegniti v mo-

derni industriji vedno pravo mejo med tem, kar gre po vsej pravici delavcem in nameščencem, in onim, kar pripada po pravici gospodarju-posestniku. Koliko je v vsakem takem primeru spornih vprašanj, ki jih ni mogoče odločiti brez posebnega raziskovanja in proučevanja!

In treba je upoštevati, da vidi podjetnik-gospodar v prvi vrsti le svoje lastne težave in koristi. Na drugi strani pa mislijo delavci in nameščenci v prvi vrsti le na svoje plačilo in jim je prav raditega nemogoče, da bi pravično ocenili stvarne potrebe in upravičene zahteve podjetja.

Še mnogo težje kot to pa je priznati vsakomur, kar mu po pravici gre, posebno, kadar bi morali to storiti v svojo lastno škodo. Tu postane človek le prerad slep in gluha za vse, kar bi moral bližnjemu priznati, ali mu celo kar neposredno dati. Če je že pravo spoznanje plod medsebojnega dokazovanja in prepričevanja, potem je pač le še bolj naravno, da more voditi do resničnega priznanja tega, kar enemu in drugemu gre, le medsebojna borba in tekmovanje, mnogokrat celo kar odločna in vztrajna borba.

Seveda se mora to tekmovanje vršiti v duhu prave krščanske spravljivosti, toda boj za resnico in pravico mora biti. Brez boja in brez napora ni pravega spoznanja in ni pravičnega družabnega reda.

To je važno! Kajti šele to spoznanje nam postavlja vprašanje moderne družabne reforme v pravo luč. Šele tu namreč vidimo, kako prazno in zgrešeno bi bilo, če bi se hoteli brezdelno vdajati mikavnim sanjam o nekem idealnem družabnem redu, kjer bi bilo dobro in pravično vsem ljudem vsepovsod. Tak ideal družabnega reda obstoja v teoriji (gledanju), življenje pa je boj in pehanje za ideali. Dokler bodo hodili po zemlji ljudje, nepopolni kakor so danes, nagnjeni bolj k slabemu kakor k dobremu, bo tudi njihovo medsebojno sožitje — in to je družabni red — nepopolno.

Popolnosti človek ne bo na zemlji nikdar dosegel in zato tudi nikoli ne bo popolnega družabnega reda, ko bodo zadovoljni vsi. Pač pa se človek popolnosti lahko približuje in v toliko se približuje tudi idealnemu sožitju s svojimi sosedi. Zato je delo vsakega posameznika na sebi in svojem značaju najmanj enako potrebno kot je delo od zgoraj na reformi družbinega življenja. Dr. A. G.

4. božja zapoved: Spoštuj očeta in mater! Spoštuj tudi jezik, zemljo in dom, ki si ga prejel od očeta in matere!

PODLISTEK

Žalik-žena poročena.

Spisal Ivan Albrecht.

Takrat je bilo tako.

Gornji mož je hotel dobiti žalik-ženo zase in jo je preganjal na vse mogoče načine. Ali ona je vedela, da bi se je preobjedel, kakor hitro bi jo okusil, ter bi jo potem porabil za hrano svojemu želocu, kakor zajca ali drugo divjačino v gozdu. Za kaj takega pa ni bila na volji in je raje bežala pred nasilnikom, kar so jo mogle nesti urne noge. Dirjala sta po gozdu, da so odletavale veje liki kurja peresa na desno in levo, dokler ni žalik-žena zagledala naposled zelenega parobka, kjer je bilo zasekano znamenje križa. Tisti hip, ko jo je hotel gornji mož pograbit, je bliskoma sedla na parobek in je bila rešena. Od samega veselja je zapela tako lepo, da so kroginkrog onemele ptice in je ostrmel celo mladi gozdar, ki je sekal drevje tam v bližini. Mlad in čvrst, daleč naokrog najbogatejšega kmeta sin, pa je stopal proti lepi ženi in ni mogel odtrgati pogleda od nje.

Ko je žalik-žena odpela, se je okrenila in ga je zagledala.

Ali si ti tisti blagi gozdar, ki je zasekal znamenje križa na parobek v moje rešenje?”

Ko je gornji mož slišal, da govori nedosegljiva žena s človekom, je med silnim položajem odhruel v gore.

„Le čakaj, čakaj, človeški sin, ti še ne poznaš vseh bolečin!“

Mladenič se ni zmenil za zverjakove pretnje, ampak se je približal čisto tesno k parobku.

„Lepa žena — nobena reč na svetu me bolj ne veseli, kakor če sem ti res mogel s svetim križem pomagati.“

Žalik-žena je bila očividno vesela takega odgovora, pa tudi lepi mladenič ji ni bil nič zoper. Mesto da bi bila naglo in brez razgovaranja obdarovala poštenjaka in potlej brž izginila, kakor je to pri žalik-ženah navada, se je spustila v razgovor z njim in se je menila in vedla zmirom prijaznejše in čezdalje bolj domače. Prav nič ni kazala, da bi jo kaj motila bližina človekova, ampak narobe. Vedno prisrčneje je gledala v mladeničeve temne oči, po zagorelem obrazu njegovem in po krepkih rokah, dokler mu ni nazadnje začela gladiti temnih kostanjevih las.

„Tako sem te vesela, da nimam pripravne besede za svojo radost. Reci odkrito: česa želiš?“

Mladeniču je bušila vsa kri v obraz in tako je bil iznenaden, da je mogel dahnuti samo:

„Žalik-žena —“

Čutil je njeno bližino in bilo mu je, da bi za en sam trenutek tega razkošja preminul za vekomaj. Krasotica pa je prigovarjala medtem s svojim ljubeznivim glasom:

„No, povej —“

„Rekel bi, če ne bi vedel, kdo si —“

„No —“

„Kaj naj beseda, ko ne more biti nikoli resnica!“

„Vse se lahko prelije v resnico, kar rečeš ta hip...“

Tedaj je planil k njej in jo je zaklenil v svoje krepke roke:

„Če je res, kar govoriš, tedaj mi bodi žena-poročena!“

Ko je izrekel, jo je popustil, kar se je zbal sam svoje želje. Žalik žena pa je odvrnila z vedrim glasom:

„Kar si želel, naj se ti zgodi, samo obljubiti mi moraš dvoje reči.“

„Pol življenja, če ga le tvoje srce poželi,“ je vzkliknil mladenič navdušeno in brez najmanjšega pomisleka.

„Žalik-žena ga je prijela za roko in se je dvignila. Z lahnim korakom je prestopila tako, da je gledala proti soncu, pa mu je dala belo tančico liki svetlo meglico, rekoč:

„Vrzi jo čez rame, pa ne poglej nazaj in nikoli ne vprašaj, zakaj!“

Mladenič je storil po želji in se ni okrenil, žalik-žena pa mu je pojasnila:

„Zdaj imam moč, da bom tvoja kakor sleherni dekle, ki bi si ga bil izbral med dekleti človeškimi. Obljubiti pa moraš za prvo, da ne boš nikoli grdo ravnal z menoj —“

„Kako naj bi grdo ravnal, ti biser dragoceni moj!“

„In drugič — da mi ne boš nikoli nasprotoval —“

„Nikoli,“ je zatrdil mladenič odločno in jo je objel okoli pasa.

„Glej, da ti ne bo žal,“ je pripomnila žalik-

DOMAČE NOVICE

Iz beljaške okolice. (Ponemčevanje slovenskih imen.) Dostikrat se nemški listi pritožujejo, kako jim Italijani poitalijančujejo nemška imena na Južnem Tirolskem. Tako zanimanje za razmere svojih bratov onkraj meja je vsekakor hvalevredno in ga ne sme in ne more motiti tudi Italija. Ni pa hvalevredno in je čisto nedosledno, če se taisti Nemci napram svoji slovenski manjšini na Koroškem prav enako obnašajo kot Italijani proti južnotirolskim Nemcem. Naj navedemo iz naše okolice samo eden značilen slučaj, katerih pa bi iz drugih krajev lahko navedli še dolgo vrsto drugih sličnih. Dobrač, lepo slovensko ime, so prekrstili v Villacher-Alpe, čeravno so bili dosedaj tudi beljaški Nemci navajeni na staro ime. Hrib nad Baškim jezerom, ki nosi krasno slovensko ime Tabor, so prekrstili v Eggerberg po vasi, ki leži v vznožju hriba. In kar je najlepše, je, kar smo brali v zadnji številki našega lista: da hočejo celo še nas prisiliti v rabo novih, nemških imen za naše kraje in naše gore. Sicer pa so take pobožne želje nacionalnih Nemcev samo dokaz njihove narodne nestrpnosti in odbijajo tudi vsakega poštenega Nemca.

Dob pri Pliberku. (O življenju na naši vasi.) Majhna je sicer, a skrbimo, da ne pridemo v pozabo. Dobljane menda poznajo širom Koroške. Svoječasno so nas imenovali čušovsko gnezdo, sedaj pa nas imenujejo osrčje Podjune. Kdor je spoznal Dob in njegove ljudi, pozna Podjuno. Tistim, ki radi vidijo Dobljanke v hadrcih, domače dečle gotovo ugajajo. Dokaz, da živi pri nas še velik kos stare, nepokvarjene Podjune. Novi značaj naše vasi pa ne dajejo več dekleta — kaj boš, starost se bliža in mladih je premalo, da bi vzele v svojo skrb čast in ponos vasi. Dob je v nevarnosti, da ne pride v pozabo. Toda ne! Glej, že je zrastle par rogoviležev-fantov. Bati se je, da bo Dob, ta lepa vasica, postal zloglasno gnezdo, v katerem gospodarijo koli in noži. Ne mine več žegnanja, ja, niti ne nedelje, da bi ne nabili tega ali onega. Želeti bi bilo, da se lice naše vasice skoroda popravi, da bosta zopet verovana čast in ponos vaščanov.

Žitara ves. (Razno.) O priliki izleta po lepi Koroški so nas posetili akademiki društva „Triglav“ in nam z nastopom svojega zbora priredili zabaven večer. Povabili so domače pevce in fante iz Št. Lipša, vesela družba si je nato izbrala prostor pred društvenim domom sredi vasi in milo doneča slovenska pesem je

žena v svečani resnosti, toda mladeniču ni bilo do razmišljanja, ne do modrosti. Ukal je na vse grlo, da je odmevalo čezinčez, in je metal od samega veselja klobuk visoko v zrak. „Ti, ti boš moja žena poročena!“

Šla sta skupaj proti domu in nobenemu človeku ni prišlo na misel, da bi se čudil mladeniču, ki naenkrat pripelje nevesto iz gozda domov. Vse je bilo kmalu domenjeno — kakor da je bilo pripravljeno že od vekomaj in je čakalo le na ugodno besedo pravega trenutka. V par dneh so obhajali svatbo, pa tako, kakršne še niso videle človeške oči na Koroškem. Ko so fantje zapenjali, niso mogli staviti zagonetke, ki je ne bi bila nevesta uganila, vendar so prejeli tako odkupnino, kakor da se mož kraljeva hči. Ko sta stopila ženin in nevesta po poroki iz cerkve in so otroci čakali na drobiž, se je usula med nje ploha svetlih tolarjev mesto krajcarjev. Vino, ki so ga pili na ženitnini, je bilo slajše od medice in je imelo tako moč, da bi se moral mrtvi prebuditi, če bi se ga mogel napiti, vendar ni ponorelo nobenega svata. Po mizah so imeli postavljene kar cele polovnjake, a točili so si v vodne škafe in so pili iz njih. Jedli so jedi, ki jim nihče ni vedel imena, pa so bile vendar tako neznansko dobre, da bi se jih še sam Bog ne branil. Godce so imeli take, da bi človek lahko sedem let plesal pri njih in še ne bi mogel reči, da je posebno truden.

Veselje je trajalo mnogo dni in vse je zavidalo srečnega kmeta. Blagostanje mu je kar lilo v hišo in vedno je bilo vsega dovolj.

(Konec prihodnjic.)

združila skoraj vse vaščane ter jih pustila pozabiti vsakdanje skrbi. Šele pozna ponočna ura nas je primorala k razhodu. — Društvo ima poletne počitnice, pravkar pa ga je zadela občutljiva izguba. Urški Husarjevi se ni več dopadlo bit Niemz, zato si je izbrala fanta Kranjca. Dan poroke je bil zelo lep. Naj društva, ki ji želi v novi stan obilo sreče, tudi sedaj ne pozabi! Letina kaže dobro, posebno dobro so obrodile žitarice. Zadovoljni so tudi čebelarji in nekateri celo tarnajo, da jim za strd primanjkuje posode. — Z razpustitvijo nar. soc. stranke je nastavljenec Miklavčeva veleposestva pristrizen greben in so sedaj ponižnejši. Upamo, da se tedanja izzivanja ne bodo več ponovila.

Radiše. (Dunajski gostje.) Dne 15. t. m. je dospelo z Dunaja 40 otrok-šolarjev na Radiše. Poslala jih je zvezna počitniška akcija, ki pošilja dunajske mestne otroke na deželo na odih. Otroke so vzele posamezne družine na hrano in stanovanje. Otroci so prav prijazni in lepega obnašanja, nekateri imajo močno domotožje, a upamo, da jim bo na prijazni radiški višini počasi prešlo in da jim bo čas odihla le prehitro minul in da se bodo navžili toplega gorjanskega sonca in čistega našega zraka ter odnesli od nas in naše fare najboljše utise.

Marija na Zili. Zila je vabila v lepih, toplih dneh začetkom tega meseca meščane iz sosednjega Beljaka in tudi domačine h kopanju. So pa med kopalci taki, ki izrabljajo priložnost kopanja v svoj prid na škodo drugim. Ni ga dneva, da se ne bi pritožil kak kopalec, da mu je kaj izginilo. Velika brezbriznost kopalcev je napotila tatove, da so začeli izvrševati svoj profesijon na kopališčih. Brezposelni Valentin Ronge je bil v Beljaku po zasilonu podporo. Domov grede se je v Zili ohladil. To priložnost pa je porabil tat in mu odnesel denar v znesku 38 S. Oškodovani je pravočasno prijavil tatvino našim orožnikom, katerim se je posrečilo najti sumljivega človeka. Tatvine v tem slučaju pa se mu ni moglo dokazati. Zanimivo pa je, da sta okradeni in osumljeni dobra znanca, celo prijatelja. Potemtakem bi bilo priporočljivo, da se varuješ tudi marsikaterih prijateljev.

Mlinče. (Požar.) Na vsem lepem je pred polnočjo v nedeljo, dne 13. t. m. izbruhnil požar za Vrapnikovim gospodarskim poslopjem. Na dan je bilo žegnanje v Klančah in je bilo le malo ljudi doma. Vzrok požara je nepojasnjen, osumljen je posestnik sam. Na tem posestvu ni prave sreče; leta 1902 je pogorelo vse, tedaj je bilo gospodarsko poslopje nanovo pozidano; pozneje je pogorela žara in pred par leti deloma umetni mlin in še mlada gospodinja se je letos smrtno ponesrečila. Posestnik je zavarovan za nekako 10.000 S, s katero svoto je škoda samo delno krita. Pri zadnjem požaru se je dala živina rešiti. Na lice mesta so pohitele tri požarne brambe. Ker teče skozi naselbino potok, jim vode ni manjkalo.

Galicija. (Veselo in žalostno.) V nedeljo, dne 30. julija smo imeli lepo poroko: g. Mochor iz Nagelč je šel po nevesto Miciko Kummer, pd. Furjezevo na griču nad Encelnovasjo. Svatba se je vršila pri Sūgcu, na njej je iznenadil gališki cerkveni zbor z dovršenim petjem. Mlademu paru želimo v novi stan obilo sreče! V nedeljo, dne 6. avgusta pa je faro presenetila vest, da se je na celovškem pokopališču ustrelil g. Ernst Teyrovski, poštar, trgovec in gostilničar v Galiciji. Rajni se je učil trgovstva v Ljubljani in četudi Nemeč, se je teh let rad spominjal. Bil je sicer tih in miren, proti vsakomur uljuden in postrežljiv. Pogreba v Celovcu se je udeležilo nad 200 ljudi iz domače fare. Gališki Gesangverein mu je zapel dve žalostinki v slovo g. šolski ravnatelj Krainz se je od rajnega poslovil z lepimi besedami. Vzrok smrti še ni pojasnjen. N. p. v. m. — Dne 13. t. m. pa smo na domačem pokopališču pokopali tridesetletnega Andreja Kopanc, strežnika celovške umobolnice. Nedeljo prej je bil šel še na Obir, nato pa je zbolel na paratifusu, bil prepeljan v bolnišnico, a žalibog že par dni navrh umrl. Bil je fant, da so ga imeli radi vsi, prijazen in dober. Posebno dober svoji materi, katero je ljubil nadvse. Na zadnji poti iz Celovca v Galicijo se ga spremili nje-

govni tovariši strežniki ter zastopniki raznih društev, pred cerkvijo pa je žalni spreved pričakovala nepregledna množica ljudstva. Č. župnik Rudl so imeli nanj ganljiv poslovilni govor, nakar so sledili še govorniki iz Celovca. Nato so vzeli slovo od rajnega Nejšča še gališki pevci z nemško in medgorski pevci s slovensko pesmijo. Rajni je bil namreč sam nadarjen pevec in se tudi ni sramoval zapeti kako slovensko pesem. Prizadetima družinama iskreno sožalje!

Rinkole. (Razno.) Na koncu sveta smo in se zato le redko oglasimo. Z letino smo zadovoljni, le škoda, da bo letos primanjalo mošta že v prvih mesecih. Tare nas velika suša, ajda bo slaba in če ne bo dežja, bo slabo našim čebelarjem. Prvo nedeljo v avgustu smo imeli cerkveno žegnanje. Dočim je v drugih vaseh ob tej priliki navadno ples, kjer se dogajajo škandali in pretepi, pri nas to izostane. Je prav tako! Mesto tega pa so poskrbeli šmihelski pevci pod vodstvom g. Kropiunika, da je žegnanje imelo pravo lice. Želeti bi bilo, da bi tudi šmihelski pevovodja bil enako gilen in postal v farni cerkvi zopet „kralj petja“. Svoječas smo poročali, da smo si nabavili novo brizgalno, katera pa do danes še nima svoje strehe. Treba bo poskrbeti še zanjo, da jo sv. Florijan in Ožbolt preveč ne požegnata. O ostalem pa prihodnjic še kaj.

Škocjan. (Smrt.) V soboto, dne 19. t. m. smo pokopali enega najboljših naših, mladega Ruša Tomaža Serajnika. Ponesrečil se je bil z motornim kolesom in je 15. t. m. podlegel v bolnišnici v Slovenjgradcu poškodbam. V četrtek navrh ga je g. Kačnik pripeljal z avtom domov. Njegova zadnja pot je bila naravnost veličastna, ker je bil splošno priljubljen in spoštovan. Kondukt je vodil č. župnik Poljanec ob asistenci 3 drugih gospodov. Ob njegovem pretresljivem govoru ni ostalo suho nobeno oko. Na domu in na grobu se je od njega poslovil tudi domači pevski zbor. Z njim je izgubilo tudi društvo vnetega in delovnega člana, svojega najboljšega igralca. Obetal je, da postane izvrsten gospodar in vnet narodni delavec. Njegovemu očetu, bratu, posebno pa njegovi mladi ženi izrekamo tem potom naše iskreno sožalje, dragemu Tomeju pa naj bo domača zemlja lahka!

NAŠA PROSVETA

Našim pevcem!

Vdrugič je postala naša slovenska koroška narodna pesem slavna: ob prepovedi prireditve pri Mostniku v Zagorju pri Galiciji. Nočemo na tem mestu govoriti o upravičenosti ali neupravičenosti te prepovedi, tudi nočemo navajati ozadja prepovedi, marveč tozadevno izjaviti kratko: vzeli smo prepoved na znanje. A to nas nikakor ne moti v izjavi, da so došla v centralo številna poročila o izrednem zanimanju, ki je vladalo za našo prireditve med vsem domačim ljudstvom med Podjuno in Rožem. Velika Žmavcerjeva dvorana bi bila ob tej prireditvi nedvomno premajhna za številno občinstvo, ki si je želelo domače melodije. Bodi na tem mestu zborom iz Galicije, Radiš, Škocjana, Št. Vida, Št. Petra na Vašinjah, Žitare vesi in Št. Lipša izrečena najiskrenejša zahvala za njihovo velikodušno pripravljenost in požrtvovalnost!

Bodi pa tem vrlim fantom in obenem ostalim pevcem izrečena še druga beseda! Fantjepevci, sami čutite vsepovsod rastoče zanimanje za našo pesem in naše petje. Ljudstvo jo je zopet vzljubilo kot kos svoje bogate slovenske duše. Danes se hoče našim očetom in mamicam in naši mladini domače melodije in besed o mamicam in jezeru, o burnem pavru in o

kajžici tam pri Šmihelu, o horjanskih dečlah in o šaljivih Rožankah. Radevolje priznavamo, da se takih uspehov naše narodne pesmi niti sami nismo nadejali. Danes verujemo, da petje lahko ustvarja čudeže! Prepričani smo, da bo prej ali slej ob tej pesmi zlomljena vsaka zasebna zlohotnost in da se ji bo moralo dati še več prostora na soncu. Dobro vemo vsi, da pesem nikdar ne pomeni sovraštva in še najmanj pa pomeni to stoletna domača pesem. In tako jo pojmiyo z nami vred vsi dobrohotni ljudje.

Slučaj hoče, da smo ob času prepovedi dovršili tri tečaje za pevovodje, katere je obiskavalo nad 60 udeležencev. Ta slučaj nam bodi dobro znamenje za naš nadaljni pevski pokret. Potek tečajev je dokazal tozadevno našo živahnost in kdor jim je zamogel prisostvovati, je moral na udeležencih — fantih in dekletih — razbrati to izredno navdušenje, ki se danes širi za našo pesem od Brda preko Celovca do Pliberka. Istočasnost tečajev s prepovedjo ne bodi nikakor povod za izziivanja, še manj vzrok za malodušje, marveč pobuda za nadaljno vztrajnost in požrtvovalnost. K temu naj nas navaja zavest, da zamore biti pesem in petje le dokaz dobrovoljnosti in ljubezni in zato zaželjeno vsem, ki so dobre volje v deželi in državi.

Ta zavest naj družijo naše pevce — katerih število dosega danes že pol tisoča — v disciplinirano in enotno pevsko armado, ki bo v teh dnevih težke gospodarske skrbi vedrila naš rod in mu vzbujala upanje na lepšo dobo. Naj ta zavest družijo naše pevce v enoten zbor, ki bo našemu nemškemu sosedu živ dokaz njegove lepe prislovice: Wo man singt, dort lass dich nieder, böse Menschen mögen keine Lieder.

Vogrče. (Ljudska prireditelj.) V nedeljo, dne 27. t. m. priredi izobraževalno društvo ob 3. uri pri Škofu v Vogrčah lepo ljudsko prireditev v korist domače cerkve za nabavo preprog. Igra se „Begunka“, sledi tombola z lepimi dobitki, vmes govor in petje domačega moškega zbora. Nadejajmo se obilne udeležbe.

Št. Jakob v Rožu. (Izlet.) Naša fantovska zveza je priredila v nedeljo, dne 6. avgusta izlet na Jepo. Ob 2. uri ponoči so bili vsi mladi turisti pri sv. maši in skupnem mesečnem fantovskem sv. obhajilu. Nato so jo mahnili na goro in se vrnili proti večeru. Izleta se je udeležilo 15 fantov. — Zopet kos novega mladinskega življenja!

GOSPODARSKI VESTNIK

Napake našega gospodarjenja.

Glavna napaka našega gospodarjenja je ta, da se v nobeni panogi ne izpopolnimo. Pečamo se z živinorejo, ne skrbimo pa dostikrat za zadosten pridelek krme. Naše travnike pustimo radi stradati. Samo dobro gnojenj travniki morejo nuditi zadosti dobre krme. Še vedno se ne moremo privaditi pridelovanju komposta in neradi riskiramo za umetni gnoj. Kjer razvažamo gnojnico na travnike, moramo travnikom od časa do časa privoščiti tudi tomaževe žlindre ali superfosfata ali kostne moke. Pri pridelovanju krme na polju v obliki umetnih travnikov ali lucerne preorjimo njive takoj, ko postaja pridelek pičel, in ne čakajmo leta in leta. Oprijemimo se pridelovanja koruze za ensiliranje. (Opozarjamo na tozadevni članek v majski številki „Landwirtschaftliche Mitteilungen“.)

Znižajmo število glav živine in krmimo zato izdatno. Naša gospodarstva naj ne hodo preveč obremenjena z vprežnimi konji. Če se ne pečamo z rejo žrebet, naj bo konj vsak dan na delu. Kadar stoji, žre zastonj in pomeni samo izdatek. Mali kmet, ki konja ne more popolnoma izrabiti, naj raje dela s kravami. Marsikod je na mestu delo z enim konjem in kravo ali volom, namesto dveh konjev. V večji meri se moremo s konjerejo pečati tam, kjer imamo kislno krmo.

Da naše gospodinjje dostikrat nimajo sreče pri prascih, je vzrok v slabih hlevih. Po krivici često dolži mož gospodinjo, da ne zna krmi-

ti. Dosti je slučajev, da so poginjali prasci leta in leta, ko pa so napravili nove hleve ali stare izboljšali ter dokupili zdravih prašičev, je postala prašičereja izredno donosna. Svinjaki morajo biti brez prepaha in kadar dobimo novo gnezdo, je dobro da jih razkužimo. Če pa kljub vsem tem nasvetom nimamo sreče v prašičereji, je najboljšje, da se posvetujemo z živinozdravnikom o odpomoči.

Tudi svinj nikakor ni dobro imeti več, kot jih moremo nakrmiti. Piča mladih pujskov bodi redilna in zadostna, da se mlade živali zamorejo dobro razvijati. Imejmo vedno pred očmi, da moramo krmiti dan za dnevom. To delo mora biti plačano s primernim vsakodnevним prirastkom. Če nam primanjkuje krme, je ali dokupimo ali pa prodajmo toliko prascev, da zamoremo ostalo število zadostno krmiti.

Če proizvajamo za trg, moramo vedno opazovati, kakšno blago trg zahteva in kdaj so dobre cene. Skušajmo urediti pitanje prašičev tako, da bomo prodajali mesne prašiče v letnih mesecih. Običajno pa nam baš v tem času primanjkuje krme. Podjuna pridelava posebno veliko krompirja. Kmečka zbornica bi storila dobro, če bi dala navodila, kako se parjen krompir brez dragih naprav ensilira in ohrani tako za pitanje v poletnem času.

Največje napake pa delamo pri krmljenju krav molznic in svinj dojnic. Ob zadostnem krmljenju s senom in ob pokladanju pese, kolerab in ensilirane koruze v zimskih mesecih in ob dobrem svežem krmljenju v letnem času bi lahko imeli krave, ki bi dajale letno od 2000 do 3000 l mleka, ko nam sedaj dajejo mogoče samo 1200—1500 l. Imejmo torej samo toliko krav molznic, kolikor jih moremo v resnici prekrmiti. Gospodinje naj nadalje ne pozabijo, da tudi svinje pri gobcu molzejo. Dojnice se ob dojenju ne smejo sušiti. Čim večje je leglo, temveč krme rabi seve dojnica. Z desetim tednom morajo tehtati pujski 15—20 kg.

Še bi bilo dosti drugega omeniti, a nedostaje prostora. Bodi s temi nasveti dana našim gospodarjem in gospodinjam samo ena velika misel, da ima tudi on svojo delavnico, kjer naj vedno popravlja in izboljšuje. Ta delavnica je njegov domači hlev.

Gospodinja, bodi močna! Teško je sedaj pri nas na kmetih. Toliko je dela, komaj je požeta rž in pšenica. Že dozoreva oves. Seje se ajda in repo, sušiti je treba deteljo in otavo. Po svetu mrgoli brezposelnih, kmet pa ne ve, katerega dela bi se naj najprej lotil, da ne bi bilo škode. Dela in trga od zore do mraka in čestokrat še v pozno noč. Še za jed ni časa in ko se vsede za mizo, je dostikrat preutrujen, da bi se počeno nasitil. Zato se ga loti dostikrat nevolja — tedaj je treba močnih gospodinj! Saj delam tudi jaz, še več kot on, pravi marsikatera. In res je, da je gospodinja v teh mesecih prava mučenica. Posebno dandanes, ko ne zadostuje, da bi samo gospodinjila, nego mora poleg gospodinjstva posvečati svojo skrb še delu na polju. Hudo je biti vsako jutro ob štirih na nogah, kuhati zajutrak in pripraviti malico, oskrbeti dom in hlev, ob 7. uri pa biti z drugimi že na polju. In ob popoldanskem počitku ji je treba hiteti domov in skrbeti za kosilo. Res mučenje! Kdo bi ji zameril, če izreče tožbo, sklepa onemogla roke ali celo klone pod težo skrbi. In vendar, ti gospodinja bodi močna, prava kmetica in podpri dom baš v teh mesecih na treh oglih! Potem bo vse delo uspevalo ob zadovoljstvu moža in družine. V tem boš potem našla tudi ti največ utehe in tihe sreče.

Ureditve kmetiških dolgov v Jugoslaviji. Vlada se že dalje časa bavi z vprašanjem ureditve kmetiških dolgov in pripravljala tozadevno posebno odredbo. V tej bode določena najvišja obrestna mera, katere ne sme prekoračiti noben upnik. Dolgove se bo delilo v velike in manjše in se bodo za večje dolgove dovolile večje olajšave. Kratkoročna posojila se spremenijo v dolgoročna, v te svrhe bodo izdane obligacije privilegirane agrarne banke v Zagrebu. Občinski dolgov, ki so jih občine najele pri posojilnicah in drugih denarnih zavodih, bo prevzela državna hipotečna banka.

Ljubljanski velesejm traja od 2. do 11. septembra in bo v modernu urejenih razstavah pokazal vso mnogobrojnost slovenskega gospodarstva. Izkaznice, ki dovoljujejo običajni popust na avstrijskih in jugoslovanskih železnicah, se dobijo v upravnistvu našega lista in pri jugoslovanskem konzulatu.

Celovski trg minulega tedna: Biki 60—75, pitani voli 1.—1.10, vprežni voli 90—95, mladi voli 75—85, molzne krave 70—80, klavne 45—65, telice 70—85, teleta 1.10—1.20, plemenski prašiči 1.90—2.30, ovce 50—70, jajca 9—10, sirovo maslo 2.80—3.60, stare kokoši 2.50—3.—, mlade 2.—2.80, pšenica 34, nova rž 20—21, stara 23—24, oves 17, proso 21—23, ječmen 13—14, koruza 15, ajda 26—27, krompir 10 g za kg.

Dunaj, zasebni kliring: Dinar 11.61, marka 216.03, lira 47.71, češka krona 25.33, dolar 663.66 šilingov za 100 denarnih enot tuje valute.

RAZNE VESTI

Celi hribi kave v Braziliji. Čeprav se je odločila Brazilija v zadnjih dveh letih za ne navadno žrtev, da je sežgala 17 milijonov vreč kave, se njene zaloge kave niso bistveno zmanjšale. Gore kave bodo narasle z obilno novo letino za novih 30 milijonov vreč in ne vedo, kam bi z njimi. Brazilija se je odločila za največji gospodarski poizkus vseh časov s tem, da hoče prilagoditi ponudbo povpraševanju in tako dvigniti cene. Nobena druga država na svetu ni uničila tako ogromnih zalog svojih pridelkov v korist te izravnavne. Vendar se je izkazalo, da ta žrtev ni dosegla zaželenega cilja. Čeprav so zadnje čase v Braziliji sežgali vsak mesec nad en milijon vreč kave, je imajo ob koncu junija še vedno 20 milijonov vreč v skladiščih. Prišteti pa je treba, kakor rečeno, še 30 milijonov vreč nove kave, braziljski izvoz je pa zadnje čase padel na 15 milijonov vreč, tako da preostane državi okrog 35 mil. vreč kave. Drugod po svetu pridelajo okrog 10 milijonov vreč kave, tako da bo znašala letošnja letina okroglo 40 mil. vreč, medtem ko znaša svetovna potreba na leto komaj 23 milijonov vreč. Če bo torej krita vsa potreba, ostane še vedno 37 mil. vreč kave in to bodo menda brihtne glave sežgale.

Čebelni strup je proti raku. Že izza najstarejših časov velja čebelni pik kot izvrstno lečilo proti revmatizmu. Dva ruska zdravnika pa sta nedavno poslala akademiji znanosti v Parizu spomenico, v kateri opozarjata, da obstoja neka zavisnost med čebelnim strupom in rakom. Med čebelarji je rak redka bolezen in to dejstvo je zdravnika pripravilo na misel, da preizkusita, ali učinkuje strup proti raku. Poizkus na zajcu, za rakom bolnim, je pokazal, da čebelni strup ovira razvoj raka. Zdravnika upata, da bosta s čebelnim in osjim strupom sestavila zdravilo proti raku.

Listnica uredništva: T. L. Hvala za poslano! Uporabno priobčimo. Še se oglasi! F. K. Uvod Tvojega zadnjega dopisa je nejasen celo nam, kaj šele bralcem. Morda obdelaš še enkrat. — Dr. x. y. Polemiko zasledujemo z zanimanjem tudi mi in bomo o priliki spregovorili svojo besedo še jasneje. Hvala za informacije! — Dromi. Na uredništvo prihajajo vprašanja glede svetoletnega romanja. Morda ustrežeš naši želji. — T. S. Potrpi! Celovski striček Vas namerava prihodnjič presenetiti. — Našim dopisnikom! Živahnega sodelovanja se veselimo in želimo, da posvetite lokalnim novicam še več pozornosti. Pod firmo državne dela se hoče ponekod v naših krajih vršiti izrazito protinarodno delo, zato prosimo tudi tozadevni informacij. Zdravi!

Stroj za drobljenje kamenja

(Quetschmaschine) z motornim pogonom, takoj uporabljiv, se **proda**, da **v najem** ali se gre z njim delati.

Obrni se je na Karel ORAŠ, posestnik, p. St. Veit im Jauntale

Lepa hišica v Štebnu pri Beljaku, p. d. pri Celnjaku, bej gospodarsko poslopje, 1 oral sadonosnika, blizu Baškega jezera, lepa lega, krasen razgled, železniška postaja. Vprašati v gostilni Graber v Štebnu, pošta: Mallesting.